

а ябълкитѣ и прасковитѣ бѣхж разцвѣтли:

Петръ каза на баща си:

— Гледай, тате, тѣзи праскови какъвъ хубавъ цвѣтъ иматъ и какъ ливадитѣ сж зелени, когато минжлата недѣля, дървесата бѣхж, като мъртви, а ливадитѣ гладки, като длань! Защо днесъ има по дървесата цвѣтъ, а по ливадитѣ зелена трѣва?

Мое дѣте, това става, защото сега е пролѣтъ. Слнцето стопли нашата земя и растенията се събудихж отъ зимния сънь.

— А защо, татко, слнцето пролѣтъ начева да грѣе по-силно?

— Ехъ, мило дѣте, слнцето грѣе и лѣтъ, и зимѣ, и пролѣтъ, сѣ еднакво, ала нашата земя е едно голѣмо кълбо, което постоянно се върти и обръща къмъ слнцето ту едната, ту другата си страна. Когато земята наведе къмъ слнцето повече тая си страна, на която сме ние, тогава и слнцето по-хубаво може да ни грѣе и топли. Сега намъ е пролѣтъ: земята начева да навежда къмъ слнцето тая си частъ, на която сме ние. Лѣтъ слнцето ни грѣе съвсѣмъ направо, есенъ се отклоняваме отъ него, а зимѣ едвамъ достигатъ до насъ неговитѣ лъчи. Когато тукъ е зима, на друго мѣсто е лѣто; когато пъкъ намъ е лѣто — на онова мѣсто е зима. Тѣй е направилъ Прѣмъдрия Богъ, който се намира тамъ горѣ на небето, Който е направилъ цѣлия свѣтъ и насъ. Така е направилъ Той — на всичко да е добръ. Слава на Бога!

Не забравяй, сине мой, Бога! Моли му се и вечеръ и заранъ и благодари му всекогашъ за добринитѣ, съ които Той ни обсипва.

Прѣвелъ: С. Н. Зарзановъ.